

Toamnă bănățeană

Toamna a coborât lingă tămioasă, pe știuleții porumbului, pe livezile de ionatani și de parmen auriu. De la Radna pînă la Șiria, cit ține podgoria arădană, dealurile huiesc de cîntecele culegătorilor. Am trecut peste ele, m-am ospătat cu ruiță, cu țîța caprei și cu cadarcă și m-am oprit apoi la interferența cîmpiei Timișului și podișul Lipovei, în Banat, la Recaș.

Comuna e mare și frumoasă și localnicii — colectiviști — au întemeiate motive să zică: „Tăt Banatu-i fruncea”. Casele, gătite ca niște fete de măritat, dau semne de mulțumire și trai bun. Colind ulițele însoțit de inginerul Nichita, agronomul gospodăriei colective. O nană între două virste ne poțtește în ogradă. Ne îmbie la un pocal de turburel și zice să mai zăbovim la Recaș două zile.

— Da' pentru ce, nană ?
— Duminică e nuntă mare la casa mea.
— Ai un fecior ?
— Nu. Am o fată, Ecaterina. Se mărită. No, poțtiți dară la nuntă ?

Mai că aș rămîne la această nuntă bănățeană, dar treburile meseriei nu mă lasă.

Ies la marginea comunei și urc pantele împodobite cu Cadarcă, Creată, Riesling și Muscat Otonel. Via e mare, se-ntinde pe 136 hectare și oamenii se întrec să-i culeagă frumusețile și bogățiile. Fac cunoștință cu pasionați viticultori — Ioan Iancu și Francisc Striker — care au „via în sînge”, deși nimeni nu i-a văzut vreodată umblind pe două cărări. Via — mărturisesc dumnealor — e bună numai dacă știi s-o lucrezi, altminteri nu face parale.

Coborîm spre cîmp și ne apropiem de marginea comunei. Vin înspre sat frumoase cirezii de vite.

— De unde vin ? făc întrebare către agronom.
— Din tabăra alpină de la Făget.
— Cîte aveți ?
— 840.
— Dar esențialul, adică — hrana pentru animale ?
— Însilozăm 3 210 tone porumb și sfeclă și 988 tone diverse finuri.

Mergem în lanurile de porumb. Zilele bune ale toamnei sînt folosite din plin. Cîmpul e plin de oameni, camioane, căruțe.

— Mai păstrați din soiurile locale ?
— Nici de amintire. Avem numai dublu hibrid, H.D. 409, H.D. 311, H.D. 306.
— Păreți nițel cam nemulțumit, tovarășe inginer.
— Sint. Mi se pare că producția medie la porumb nu va depăși cu mult 2 500 kg boabe la hectar.

Imi place această sfîntă nemulțumire a colectiviștilor. Ea arată dragostea lor pentru tot ce e nou în satul romînesc, ea arată conștiința tot mai înaltă a țărănilor noștri.

Revin în comună cu un sentiment de mulțumire și

impăcare. Casele strălucesc de curățenie și-mi pare rău că nu mă însoțește un aparat de fotografiat. Patru oameni sînt cățarați pe virful unei case gen vilă. Instalează antene pentru televizoare. E o imagine pe care o întilnim în multe sate.

Trec prin cîteva curți de colectiviști. Gazda, împreună cu noră-sa, gospodărește.

— Bună vremea, zic eu.
— Bună să vă fie inima.
— Ce faceți dumneavoastră ?
— Apăi ne pregătim pentru iarnă.
— De ce puneți atîtea murături ?
— Apăi, domnule dragă, noi tăiem doi porci mari și carnea de porc nu prea merge fără murături.
— E vreun colectivist care nu taie porc ?
— Un asemenea om n-ai să găsești dumneata în tot Recașul.

— Bine, nană, dar carnea de porc fără vin nu prea merge.
— Nu fii dumneata îngrijat de asta, domnule dragă. Avem și vin. Că avem zile-muncă. De toate avem. No, beți un păhăruț de răchie ?

— Mulțam frumos, nană, da' mi-s după mîncare.
— Atunci un turburel.
Am gustat turburelul găzdăriței și am făcut drum la sediul gospodăriei colective. Vreo cincisprezece colectiviști aveau niște hirtii în mînă.

— Dumneavoastră cine sînteți ?
A răspuns unul mai mocalit :
— Noi sîntem studenți.
— Păi sînteți vîrstnici, asta ca să nu zic bătrîni.
— Nu-i bai. Dar sîntem studenți în ultimul an.
— Adică ?
— În anul trei. Ne înscriem la învățămîntul agro-zotehnic.

— Total, cîți studenți de acest gen sînteți în gospodărie ?
— Peste 200.

Mucalitul mă face atent :
— Musai să-nvățăm. Ascultă dumneata : noi ni-s oameni bogați. Avem un fond de bază de peste 8 milioane lei, avem 1 800 de porci, 2 000 de oi, 13 000 de păsări. Vrem și mai mult. Apăi treaba asta nu se poate face numai cu hărnicie. Ascultă dumneata.

— Ascult.
— În agricultura socialistă hărnicia fără știință nu-i lucru mare. De aia sîntem noi studenți acuma la bătrînețe.

Plec spre tren, pentru că trebuie să ajung și prin alte locuri bănățene. Chiuie dealurile de cîntecele culegătorilor, foșnesc holdele cu porumbul de aur.

La revedere, Ecaterino ! Duminică e nunta dumatăle. Au să bată țurecii toți feciorii cînd vor cînta viorile. Să-i bată. Că ești bogată și frumoasă. Ești colectivistă.

GEORGE CIUDAN

BELȘUG

Sint cimpuri iarăși între voi pribeag.
Mă simt precum Anteu lingă pămînt,
Vă string în ritm rodirea și-n cuvînt,
V-ascult vibrînd chemările din larg.

Pădurile porumbului foșnînd
Curînd le-or dezgoli culegătorii,
Pustie te-or găsi, cîmpie, zorii,
Zvirlînd pe sinu-ți brumă de argînt.

Dar, cimpuri, voi rămîneți nescacate :
Izvoare de culori și de bucate.
Oricît vă cerem, tot mai mult ne dați...

Ca voi mă simt aci, lingă pămînt,
Alături de colectiviști bogați,
Tot nescacat : izvor de vis și cînt.

LIVEZILE

Din vastele livezi, tot meri și pruni
Te-mbie la cules, de pe colini,
Tu pareă simți chemările în miini
Să treci, sub umbra lor, să le aduni.

Dar prunului ce fuse mai rodit
O creangă i s-a frînt, s-a veștejit ;
Gem grele, necovoiate celelalte
De fructele mustoase legămate.

Nepăsători trec unii, nu-l privesc,
Un ram să cadă-n toamnă e firesc.
Ci eu m-oprese la fructele lui mari
Și-aș vrea să am din pomul ăst lăstari.

AL. JEBELEANU

Reflexe

Taraful căminului cultural din Cojocna, regiunea Cluj.

Formații laureate ale
Concursului al VII-lea

TARAFUL DIN COJOCNA

Cu 15 ani în urmă, în prima duminică de decembrie a anului 1949, un afiș modest invita sătenii din Cojocna la o șezătoare. Pe afiș, în afară de o scenetă, dansuri și câteva bucăți corale, figura și o suită de melodii populare interpretate de taraful căminului cultural.

Taraful, care a prezentat cu un deceniu și jumătate în urmă primul său concert, avea doar 5 muzicanți. Ei cântau la hora satului, acompaniau echipa de jocuri și pe soliști și tot ei alcătuiau și taraful căminului.

În Cojocna erau mulți oameni care știau să minuiască arcușul, să cînte la clarinet, la acordeon... Mulți dintre ei cîntaseră pe vremuri, la urechile domnilor, veniți aici, la băi, să se distreze.

Cînd în toamna lui '49 căminul cultural a început să organizeze taraful, lucrurile nu au mers chiar așa de ușor. Oamenii nu prea înțelegeau rostul lui. Să cînte? La ce bun? — se întrebau ei. Le stăruia încă prea viu în memorie acele vremuri cînd melodiile pe care le scoteau nu numai din vioară ci și din inima lor desfătău pe cei care le călcau demnitatea de om și-i batjocoreau. Lucrau acum la gospodăria de stat, pe diferite șantiere, iar pe viorile pe care le păstrau cu grijă puneau mina doar pentru propria lor plăcere.

Cei cinci, care au format taraful, erau printre cei mai buni muzicanți din sat. Gheorghe Stoica (azi dirijorul formației) avea pe atunci 25 de ani, dar cîntase de copil cu vioara. „Arcușul lui — zic oamenii — merge parcă de la sine, știe totdeauna ce are de făcut”. Ceilalți patru pionieri ai formației A. Petean, I. Laco, I. Macengo și Iosif Lenghel, sînt și ei meșteri cunoscuți ai arcușului. Cînd instrumentiștii din sat au văzut că micul taraf cîntă pentru sute de oameni, că aceștia îi răsplătesc cu aplauze și-i înconjoară cu prețuirea lor, cînd și-au dat seama că altu-i acum rostul artei lor și ce înseamnă a cînta pe scena căminului — au cerut și ei să fie primiți în formație. Au venit oamenii cu instrumentele lor vechi la care au cîntat tații și poate și bunicii lor. Printre ei erau și oameni care nu mai cîntaseră de ani de zile la instrument și tineri care abia începuseră să minuiască arcușul.

Ce-i de făcut? Cum să procedăm? Erau întrebări care frământau conducerea căminului. „Să-i învățăm, să exersăm cu ei” — au spus vechii membri ai tarafului. Și au trecut la treabă. Fiecare și-a luat cîtiva „elevi” și casa lui Gheorghe Stoica și a altora s-a transformat într-o adevărată „școală de muzică”. „Elevii” veneau detrei ori pe săptămînă să se perfecționeze la vioară sau la alte instrumente, să

învețe a cînta împreună în taraf. Pe strada din sus, din coasta dealului, se auzea seară de seară zvon de vioară și de acordeon. Repetau oamenii de unul singur sau în grup, animați de dorința de a aduce fiecare o contribuție la creșterea formației. Cînd era nevoie de încă un clarinet în taraf, Gheorghe Sucheș, om de 60 de ani, care venea, la repetiții, din satul Cara, s-a oferit să-l învețe pe Francisc Moldovan și l-a pregătit să cînte alături de el în formație. Și cel mai tânăr membru al tarafului, violistul Arman Ludovic, de numai 17 ani, a avut un „elev”. S-a ocupat și l-a ajutat pe Arcadie Stoica.

An de an a crescut taraful nu numai ca număr, ci și din punct de vedere al măiestriei. În 1958 taraful număra 18 oameni și a concurat la cel de-al V-lea Concurs, ajungînd pînă la faza pe regiune. În 1963 formația a ajuns la 28 de oameni și a ocupat locul I pe regiune înaintea tarafului din Reteag.

Un an mai tîrziu, taraful de la Cojocna ajuns la 38 de membri a obținut cel mai mare succes al său: premiul I pe țară și diploma de Laureat al celui de-al VII-lea Concurs al artiștilor amatori.

Ca să ajungă la o asemenea măiestrie a fost nevoie de multă muncă, dăruire și răbdare din partea membrilor formației și a tuturor aceluia care s-au ocupat de ea. Mulți dintre instrumentiștii veneau la repetiții din alte localități și niciodată n-au lipsit. Francisc Moldovan venea tocmai de la Cimpia Turzii, iar alții de la Cluj unde lucrau. Cîntă muncă și pasiune a depus pentru creșterea formației Paul Stoica de la Filarmonica din Cluj, care de mai bine de un an ajută acest taraf, apoi Vasile Runcu, directorul școlii, și Ioan Niloș, directorul căminului, animatorii activității culturale-artistice din comună.

Taraful din Cojocna și-a desăvîrșit măiestria nu numai la repetiții, ci și prin spectacolele prezentate. Numai în ultima perioadă a concursului ei au susținut peste 40 de spectacole în comună și în alte localități. Frumosele melodii din repertoriul lor *Tarina din Cojocna*, *Doina Clujului*, *Fecioreasca din Cara* și altele au fost aplaudate la Apahida și Dezmir, la Florești și Mociu și în alte locuri. Au fost aplaudați și la Cluj în cadrul unui schimb de experiență cu orchestra studentescă.

Nu trecuse nici o săptămînă de cînd cei 38 de muzicanți s-au întors de la București cu medalia de Laureat pe pieptul lor, și la căminul cultural au început repetițiile. Pe ulița de sus, din coasta dealului, în serile acestea de toamnă se aud din nou acorduri de vioară, de clarinet și acordeon.

R. IARAI

Șerban NEDELICU:

„INVĂȚĂTORII” *)

ROMAN — VOL. II

Primul volum al *Invățătorilor* a apărut în anul 1961, al doilea apare acum, în 1964. Propriu-zis însă, amîndouă volumele formează o unitate. Se citește cu deosebit interes și nu ne putem abține să constatăm că avem în față o carte de o remarcabilă valoare literară.

Felul cum scrie Șerban Nedelcu merită să fie analizat în primul rînd. De-a lungul întregului roman, scriitorul nu întrebunțează procedee artificioase, imagini forțate, „flori de stil”. Șerban Nedelcu notează, înregistrează faptul. Dialogurile eroilor, frazele autorului însuși, sînt prezentate așa cum se pronunță curent în vorbire. Aceasta este, cred, alături de o cunoaștere profundă a vieții, una dintre calitățile care dau cărții lui Șerban Nedelcu un puternic accent de autenticitate, făcîndu-te să-ți spui că în roman nu e nici un pic de ficțiune, ci totul e luat din realitate.

Cu aceste mijloace simple, firești, care sînt la îndemîna tuturor, dar care prezintă însăși substanța limbii noastre, Șerban Nedelcu creează o lume tulburător de vie. Este adevărat, Șerban Nedelcu nu „face psihologie”. Cînd romanul lui, ai impresia că nu-și construiește personajele, nu intervine în libertatea lor de manifestare. Șerban Nedelcu își urmărește personajele romanului și notează doar cu fidelitate ceea ce el constată. Șerban Nedelcu nu scrie pagini de analiză psihologică. De altfel, la Șerban Nedelcu, totul se exprimă prin gesturi, fraze și expresii simple. Ceea ce unii explică prin numeroase pagini, el redă printr-un gest, printr-o expresie sau printr-un scurt dialog. Iată, pentru exemplificare, o scenă luată la întîmplare din acest roman în care mișună foarte multe asemenea scene.

„Dacă nu s-o putea să fiu învățător, s-o găsi ceva și pentru mine, spune Vasile Nisipaș cu prilejul reîntîlnirii sale cu Adina. Acolo m-am obișnuit cu munca fizică. Și am învățat să cîntărească banul. Am strîns ceva parale, vinzînd bureți de pădure. Dacă am o lopată și un topor, imi ciștig piinea.

Adina îl măsură de sus și pînă jos.

— Asta e țelul tău? Să-ți ciștigi piinea? se burzului ea. Atît țî-a mai rămas din tot ce-ai năzuit? În loc să-ți dai cu pumnii-n cap și să regreti că ai pierdut degeaba cinci ani și țî-ai ratat viața, spui prostii. Dacă e vorba doar de ciștigat o piine, de ce n-ai rămas acolo, la bureți?”

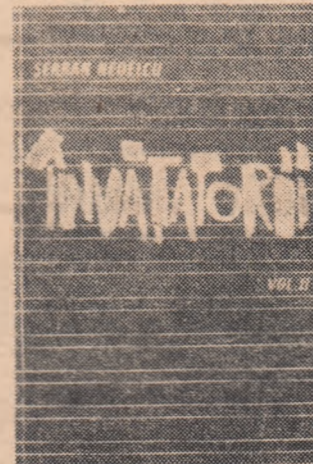
În numai cîteva rînduri, sînt reflectate înapoieră în care se afla Nisipaș la întoarcerea lui de la mină, neputința lui de a înțelege esența vieții noi, încercarea de a se resemna, de a găsi o scuză rătăcirilor sale, precum și nădejdea de a redobîndi o poziție cit de cit mulțumitoare în noua societate. Răspunsul Adinei e tăios, usturător, dar în același timp exprimă durerea că fostul ei soț a dezamăgit-o.

Întreaga scenă a revederii dintre Adina și Nisipaș nu cuprinde mai mult de două pagini. Dar aceste

*) Editura pentru literatură.

frămîntări și idei n-ar putea fi analizate nici pe zeci de pagini.

Șerban Nedelcu nu face nici considerații filozofice, interpunîndu-se între eroii romanului. Personajele au filozofia lor, dar nu prin intervenția directă a scriitorului, care, repetăm, nu este prezent nicăieri în lungul celor aproape nouă sute de pagini cîte intrunesc amîndouă volumele. Cartea este țesută cu o urzeală atît de deasă, și e plină de atîtea acțiuni și fapte cîte nu mai viața e în stare să ofere. Vasile Nisipaș este și în volumul doi același impulsiv pe care-l știm din volumul precedent. O clipă ai fi ispitit să-l consideri eroul principal, însă șuvoiul epic al desfășurării evenimentelor îți arată că în roman adevăratul erou principal este colectivul Murgenilor. Acest erou principal, actual, permanent în *Invățătorii* este ansamblul concret, social și istoric al Murgenilor, im-

plintat în realitatea contemporană cu toate rădăcinile lui trecute, prezente și viitoare. Satul Murgeni este atît de real, are un profil atît de bine tipizat, încît țî se pare că face parte dintr-o geografie posibilă a țării. Oamenii prezentați de Șerban Nedelcu sînt încărcati de întreaga substanță epică a eroului principal, adică a colectivului Murgenilor; fiecare poartă răspunderea totului; fiecare, bineînțeles, în felul său. Vasile Nisipaș se va recomanda, pînă la sfîrșit, singur, și va recunoaște: „nu sînt un dușman al regimului... nu mi-am făcut rău decît mie... Desigur că omenește am greșit. N-am înțeles evenimentele, mi-am destrămat familia, mi-am părăsit profesia pe care am iubit-o atît de mult”.

Adina Condrea a greșit și ea în felul ei. Nu l-a înțeles pe Mircea Coman. N-a avut încredere în dragostea acestui consecvent și nedesmințit comunist. L-a părăsit pentru a-l lua pe Vasile Nisipaș. Iar pînă la urmă, chiar în ședința în care Adina va fi primită candidată de partid, o tovarășă o va întreba: „mie mi se pare că învățătoarea noastră trăiește fără bucurie. De multă vreme n-am mai văzut-o rîzînd. Ea nu se duce la nunți și la baturi. Nu-i place să petreacă. Ce e în sufletul ei? Să ne spună și nouă, ca s-o putem ajuta”. Cine s-o ajute? Colectivul Murgenilor. Vasile Nisipaș va fi ajutat de Mircea Coman și de alți comuniști să reîntre în rîndurile oamenilor. Nici Adina nu rămîne singură după despărțirea de Nisi-

paș. Ajunge învățătoare frunțasă, admirată și respectată de toți. Niculae Dianu e condamnat pentru spionaj, iar Gheorghe Diaconu exclus din partid. Mircea Coman va fi ales deputat în Marea Adunare Națională; Aurel Comănescu devine învățătorul model al Murgenilor; Nisipaș se întoarce la Ioana. Astfel, chiar și după ultima pagină a cărții, simți că viața continuă, că oamenii își văd traiul lor, harnici, limpeziți sufletește, construind o viață nouă și construindu-se pe ei după modelul acestei vieți. Și romanul se va încheia, sau, mai precis, își va întrerupe firul sub lumina unui zimbet vesel dar și duios, ca tot ce e omenesc.

Epoca delimitată de Șerban Nedelcu în *Invățătorii* se desfășoară între anii 1944—1951, înainte de desăvîrșirea transformării socialiste a agriculturii din R.P.R. Este, deci, firesc ca elementele negative să-ți dea impresia că predomină în anumite momente cu Niculae Dianu, Balaban Niculae, Gheorghe Diaconu, Gruia Păun, Fane Blițaru și alții. Nu ne vom opri asupra lui Vasile Nisipaș, care, de fapt, reprezintă tipul vechiului intelectual individualist, nedisciplinat, orgolios, violent, arivist, pe care Șerban Nedelcu ni l-a înfățișat cu deosebită vigoare. Este un om care îl scoți greu din obiceiurile, din inerțiile și prejudecățile lui.

Într-un articol privitor la primul volum al romanului *Invățătorii*, criticul Paul Georgescu arată că Niculae Dianu este o excelentă realizare a duplicității maniste. În volumul doi, acest personaj își continuă acțiunea duplicitară și demagogică și cu toate că apare numai în cîteva episoade, în el este sintetizat întregul politicianism al partidelor istorice, cu toate racilele lor. Ținem însă să ne oprim puțin la Gheorghe Diaconu, zis Butoigol. Tipicul acestui personaj apare din chiar poezia de Butoigol pe care i-au dat-o spontan cei din Murgeni. Semidoc și grotesc, cînd nu e sinistru, ridicol cînd nu-i ticălos, superficial, arivist, infatuat și meschin, egoist, hrăpăreț, acest Gheorghe Diaconu reprezintă, de fapt burghezia sătească.

Romanul *Invățătorii* este o oglindire veridică a unei perioade din epoca revoluționară contemporană a societății noastre la sate. Scriitorul are meritul de a fi dat relief unor evenimente hotărîtoare, pe drumul construirii socialismului. Îți dai seama cu fiecare pagină parcursă că Șerban Nedelcu nu și-a scris romanul de la birou și că la temelia acestei cărți se află un vast material de viață, pe care autorul l-a adunat cu pasiune epică și cu conștiință partinică. I-aș reproșa doar faptul că trebuia să dea mai multă atenție învățătorilor comuniști din Murgeni, în deosebi lui Aurel Comănescu, care ar fi putut să aibă un rol mai important, în această carte pe care o citești pe nerăsuflăte.

Dar stilul, stilul lui Șerban Nedelcu este de neuitat și doar s-a spus că „stilul este omul”.

PETRU MANOLIU

Președintele ne dezvăluie modul în care colectivității din Codlea, regiunea Brașov, au izbutit să combată dușmanul cel mai primejdios al cartofului. Atacul gândacului de Colorado a fost masiv și dacă nu s-ar fi acționat la timp era în pericol întreaga cultură.

Acum camioanele și atelajele gospodăriei cară fără întrerupere. După spusele președintelui se vor obține cam trei sute de vagoane de cartofi și chiar peste, ceea ce înseamnă că planul global va fi îndeplinit. Ni s-a vorbit apoi despre lecțiile cîmpului și ale timpului. „Le află din cărți, le auzi la conferințe și le poți învăța și din practică. Și dacă nu ții seama de ele, conchide tovarășul Otto Preidt, poți ajunge la neajunsuri și chiar la pagube destul de mari”.

Relatăriile președintelui ne-au sugerat întrebarea:

— Ce învățăminte ați tras din lecțiile timpului?

— Mă voi opri tot la cartofi. I-am pus în cuib în perioada optimă, l-am prășit și îngrijit cu cea mai mare atenție, timp de mai bine de șase luni. Așadar, pînă mai ieri principala preocupare a fost îngrijirea lui. Acum tabloul s-a schimbat. Depozitarea și insilozarea pe timp de iarnă e grija de capetenie. Asta-i o treabă care cere mai întâi de toate luarea unor măsuri din timp, oameni pricepuți și multă operativitate. Inchipuie-și oricine să te găsească o vreme așa pe neașteptate, un îngheț mai de timpuriu cu vreo câteva vagoane de cartofi nepuși la adăpost. Muncă irosită

Cum vă pregătiți de iarnă?

degeaba. Și ca să nu fie așa, am pregătit o pivniță cu o capacitate de circa o sută de vagoane. Restul insilozăm în șanțuri săpate în pământ. După cum vedeți, operația e în curs.

— Fiindcă veni vorba de furaje, pe ce vă mai bizuiți pînă la noua recoltă?

— În principal pe finuri care asigură un conținut mai ridicat de proteine, pe nutrețuri insilozate și borhot de la fabrica de zahăr. Fiecare iarnă ne-a dat câte o lecție. Vorbesc de ceea ce numim echilibru nu numai în privința cantității de furaje pe cap de animal, ci și în ce privește sortimentele. Ne bizuim, deci, în afară de cartofii pentru furaje pe circa 200 vagoane finuri și trifoi, pe 80 vagoane porumb furajer și pe vreo 300 vagoane nutrețuri insilozate și borhot. Nu ne prisoșesc, dar o vom scoate la capăt binisor. Avem de hrănit peste 3400 capete de animale din care 1318 taurine. S-a dovedit că de cînd problema furajelor a devenit o problemă a fiecărui colectiv, lucrurile s-au îndreptat. Firește

INTERVIUL NOSTRU

ca aici nu trebuie neglijată o altă latură. Pe lângă furaje de calitate, pe timp de iarnă sînt necesare și măsuri pentru asigurarea unor adăposturi corespunzătoare.

— Cum faceți asta?

— Amintesc, cu titlu informativ, că în acest an ne-am dat seama de o greșală și anume: marnitatea de scroafe era necorespunzătoare. Am fi putut să mai aminăm repararea ei așa cum s-a întimplat și în ceilalți ani. O făceam însă spre paguba noastră și paguba nu era chiar de nebagat în seamă. Asta spre știința celor care se mai dovedesc scumpi la țărițe și ieftini la fînă. Așa se pune problema. Lucrarea va fi curînd terminată.

Pentru taurine avem grajduri bune. Sistemul de aerisire însă nu. Asta influența asupra sănătății animalelor. S-a propus confectionarea unor scocuri pentru evacuarea aburului din grajduri. Propunerea și planul s-au dovedit bune așa că s-au aprobat. Faptul îl trecem de acum la trecut pentru că aceste lucrări ca și dezinfectarea adăposturilor și

reparatul geamurilor și ușilor sînt isprăvite. Am putea spune că de pe acum ne preocupăm alte lucrări ce se vor face pe tot timpul iernii.

— Și dacă, bineînțeles, la aceste lucrări vor putea lua parte toți colectivității.

— Aș spune că asta depinde în primul rînd de chibzuință. La noi, de pildă, numai cîine nu vrea n-ar avea ce face. Nu mă refer la sectorul creșterii animalelor, ci și la brigăzile de cîmp, la ateliere, la sere etc. Să începem cu serele. Aici, în următoarele trei luni, recoltăm garoafele, după care vom planta castraveți și roșii ce urmează să intre pe rod pe la sfîrșitul lui februarie. Potrivit calculului, atelierele de lemnie, fierărie și mecanică au de lucru be-rechet pe toată durata iernii. Aici fac legătura și cu brigăzile de cîmp, care vor trebui să transporte pe tarlale mii de tone de gunoi de grajd. Nu obișnuim, și asta am învățat din lecțiile cîmpului și timpului, să irosim pentru asemenea treabă zile cînd se cer făcute alte lucrări. Ai fi lipsit de simț gospodăresc dacă n-ai ține seama de avantajele ce le oferă transportarea îngrășămintului pe ogor în timp de iarnă. După cum e de neconceput să nu controlezi starea semănăturilor de toamnă și să nu le ajuți dacă este cazul. Și dacă în acest an am obținut o recoltă bună de grîu apoi aceasta se datorește și felului cum ne-am îngrijit de el în timpul iernii.

CL. MUNTEANU

Pe teme de sezon

Dacă toți ar pune umărul...

Colectivității din comuna Băcești, regiunea Iași, sînt foarte mulțumiți. Și de-i întrebăm motivul veseliei cu care te întîmpină, te invită la cîmp, îți vorbesc de organizarea lucrărilor de recoltare a culturilor tirzii și de necesitatea grăbirii semănatului de toamnă. Ți-i prezintă pe mecanizatori și subliniază contribuția lor la terminarea semănatului. S-a lucrat în strînsă colaborare potrivit indicațiilor date de consiliul agricol raional. Despre valoarea acestor sfaturi vorbesc acum. Timpul a devenit schimbător. La Băcești însă grîul, orzul și seara se află sub brazdă. 635 de hectare s-au însămîntat. Adică atît cît s-a prevăzut. Și cei din Băcești nu sînt singurii. În raionul Negrești semănatul se apropie de sfîrșit. E o notă bună pentru toți. Și nu e vorba aici numai de notă, ci de asigurarea recoltei în anul care vine. Așa s-au gîndit și au acționat și membrii gospodăriilor colective din Homocea, Ploscuțeni și alte din raionul Adjud, regiunea Bacău, ca și cei din Plopu, Mircea Vodă, Corbeni din raionul Făurei. Și mai sînt încă destui în alte regiuni care merită toată cinstirea pentru felul în care muncesc în aceste zile.

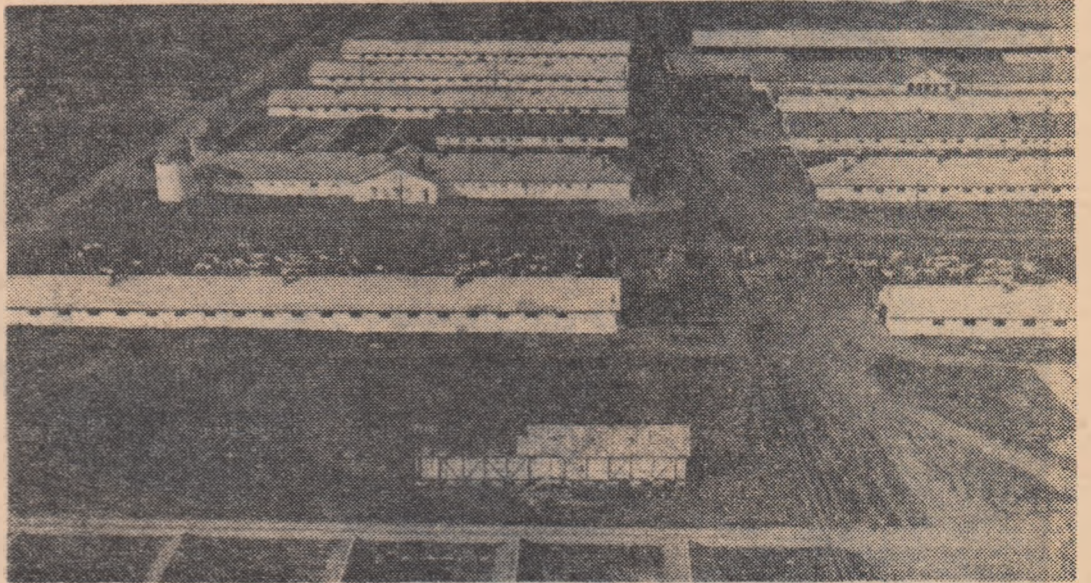
Toamna își are toanele ei. De la o zi la alta te poți aștepta la surprize. Zilele și mai ales nopțile sînt tot mai reci. Și cine nu ține seama de asta, cine amină o treabă de pe o zi pe alta pierde. La Nucșeni, regiunea Cluj, de pildă, din

cele peste 700 hectare planificate s-au semănat doar o sută. Și asta în vreme ce alți colectivități isprăveau lucrările. Oare să nu fi știut consiliul de conducere al gospodăriei că de recoltatul porumbului și al celorlalte culturi și de eliberarea terenului de coceni, depinde în mare măsură îndeplinirea planului de însămîntări? Cum să nu știe? Doar s-au dat aceleași sfaturi. Dar sfatul e ca și sămînta. De cade pe un loc nepregătit rezultatele sînt slabe. Se vede că la Nucșeni așa s-a întimplat. Și nu numai la Nucșeni, ci și la Singeorzul Mare tot din aceeași regiune.

Am mai avea de spus ceva și despre cei care prin activitatea lor ar putea să contribuie la grăbirea lucrărilor. Cum se impacă bunăoară activității culturale din comunele rămase în urmă cu asemenea stări de lucru? Care este eficiența activității?

Zilele trecute am primit o veste îmbucurătoare. Colectivității din Păunești, regiunea Bacău, au terminat recoltatul porumbului de pe 100 de hectare. E o suprafață mare, dar asta nu a împiedicat lucrul. De ce au izbutit ei în timp ce alții, cu aceleași condiții de climă, au rămas în urmă? Pentru că cei din Păunești și-au organizat munca mai bine, au folosit fiecare zi de muncă, au înțeles cu alte cuvinte ceea ce ar trebui să înțeleagă toți și anume că de ei depinde soarta recoltei și că pentru asta toți trebuie să pună umărul.

I. MUREȘANU

Sectorul zootehnic al G.A.S. Podari, regiunea Oltenia (vedere din avion).

Ne scriu corespondenții

Grija pentru gospodărirea și înfrumusețarea satelor este o preocupare întîlnită mai în fiecare anotimp al anului. Fie vară fie iarnă, pătrunzînd într-un sat poți să-ți dai seama de hărnicia și priceperea locuitorilor. Corespondenții noștri consemnează cu dărnicie de fapte aspecte din această activitate.

Preocuparea permanentă a oamenilor pentru înfrumusețarea comunei Străoane din raionul Panciu, ne scrie corespondentul Nicolae Popovici le-a adus anul trecut drept răsplată diploma de comună fruntașă. Cifrele oglindesc do-

rința celor de aici de a fi mereu la locul de frunte. Anul acesta au fost plantați pe marginea șoselei 1500 puieti, s-au amenajat peluze cu spații verzi pe o suprafață de 3727 m.p., au apărut garduri noi pe o lungime de 2418 metri.

Vești asemănătoare ne-a trimis și Irimie Frățeanu din comuna Apahida, regiunea Cluj. Pentru rezultatele obținute anul trecut în buna gospodărire și înfrumusețare Apahida a fost clasată pe locul II pe regiune. Mina gospodarilor din Apahida este prezentă și în construcțiile social-culturale ce s-au ridicat în ultimii ani. În centrul comunei se înalță un frumos cămin cultural în care-și desfășoară activitatea formațiile de cor, dansuri și teatru. Aici, în cursul săptămîinii, se țin conferințe pe diferite teme la care participă un număr mare de colectivități.

Astăzi ți-e mai mare dragul să privești satul gospodărit de harnicii buciumeni mai ales pe timpul cînd merii și zarzării parcă se iau la întrecere cu frumusețea caselor noi care înfloresc aidoma unor flori într-o grădină. În Bucium, regiunea Bacău, la zece case noi întîlnești una veche, la cincisăse case întîlnești o antenă de radio. Școala, dispensarul,

căminul cultural mai poartă încă mirosul proaspăt al cărămizii. Alături de aceste realizări, cele trei cinematografe, trei magazine, bine aprovizionate, vin să întregesc tabloul bunăstării buciumenilor. Aceste date le-am spicuit din corespondența semnată de Ion Dragomir.

Din gospodărirea satelor face parte și pregătirea în vederea sezonului rece. Colectivității din comuna Cîndești, raionul Buhuși, ne înștiințează corespondentul nostru Tache Vasilache, în frunte cu membrii comitetului executiv al sfatului popular au pus la punct o parte din treburile gospodărești ale comunei. Astfel, încă din august, colectivității din Cîndești au fost antrenate la amenajarea ulițelor din sat pe care s-a și așternut un strat de pietriș. Peste riul Cîndeasa, la punctul numit „La Năsiescu”, s-a construit un pod cu o lungime de 10 metri. La „Blăjeni” și „Trestia” s-au construit alte două. Podurile au fost făcute prin participarea cetățenilor din comună cu materiale locale, ceea ce a adus mari economii bănești. Măsuri corespunzătoare s-au luat și în ce privește aprovizionarea populației cu lemne pentru iarnă.

UN INTERESANT CONCURS ORGANIZAT DE REVISTA „AGRICULTURA SOCIALISTĂ”

Revista „AGRICULTURA SOCIALISTĂ” organizează un interesant concurs cu premii, intitulat: „24 de răspunsuri exacte”.

Începînd din numărul 43 al revistei, care a apărut joi 22 octombrie, vor fi publicate șase serii a câte patru întrebări — o serie în fiecare săptămînă. Întrebările vor fi însoțite, fiecare, de cîte patru răspunsuri. Dintre acestea numai unul este corect. Participanții la concurs vor trebui să aleagă dintre cele patru răspunsuri propuse pe cel corect și pe acela să-l indice.

Regulamentul de participare cere ca răspunsurile să fie trimise după data de 26 noiem-

brie, în rîstimp de maximum 10 zile, pe adresa revistei „AGRICULTURA SOCIALISTĂ”, București, Piața Științei nr. 1, în plic închis, cu mențiunea: „Pentru concurs”. Răspunsurile trebuie să fie însoțite de toate cupoanele de participare, decupate din revistă.

Concursul este dotat cu numeroase și importante premii. Lista acestora, precum și condițiile amănunțite de participare la concurs au fost publicate în numărul 43 al revistei „Agricultura socialistă”, care a apărut joi 22 octombrie.

DE ZIUA ARMATEI NOASTRE POPULARE

de general maior MORARIU HOREA

Pentru poporul nostru ziua de 25 octombrie are o adincă semnificație. Cu douăzeci de ani în urmă, în toamna anului 1944, la această dată, prin lupta eroică a armatei romine, împreună cu armata sovietică, au fost încheiate cu succes operațiile militare care au desăvârșit eliberarea României de sub jugul fascist. Sărbătorirea zilei Forțelor Armate ale Republicii Populare Romine în ziua de 25 octombrie constituie o dovadă a prețurii pe care partidul, guvernul și poporul

zitivul inamic, a eliberat 3 831 localități, dintre care 53 orașe importante.

Pentru faptele de arme săvârșite în războiul antifascist, peste 300 000 de soldați, subofițeri, ofițeri și generali romini au fost decorați cu ordine și medalii de război romine, sovietice și cehoslovace.

Astăzi gândul nostru se îndreaptă cu emoție și recunoștință spre vitejii ostași romini și sovietici care și-au dat viața pentru eliberarea patriei noastre. În focul luptelor purtate în comun împotriva fascismului s-a cimentat prietenia și alianța dintre poporul român și poporul sovietic, frăția de arme romino-sovietică.

Tradițiile de luptă ale poporului român, făurite în lupta dusă de-a lungul veacurilor pentru eliberarea sa națională și socială, au în armata noastră populară — realizare de seamă a regimului democrat-popular — o demnă continuatoare.

Pe baza succeselor obținute de poporul nostru în dezvoltarea economiei naționale a crescut gradul de înzestrare a armatei cu armament și tehnică de luptă. Toate unitățile și marile unități au fost complet mecanizate. Forțele noastre armate sînt înzestrate cu tancuri, avioane supersonice, artilerie reactivă, nave, radiolocate și mijloace de transmisiuni, rachete și alte tipuri de armament și tehnică de luptă moderne, pe care militarii, fiii oamenilor muncii aflați sub arme, le minuesc cu iscusință și pricepere. Poporul nostru se mindrește pe drept cuvînt cu o armată modernă, bine pregătită, care stă de strajă cu fermitate muncii sale pașnice, creatoare.

Animați de profunde sentimente patriotice, dînd dovadă de o înaltă conștiință politică, tinerii veniți sub arme obțin rezultate tot mai bune în pregătirea de luptă și politică, la aplicații și la tragerile de luptă, în întărirea ordinii și disciplinei militare. În unitățile militare se desfășoară o largă acțiune pentru sporirea numărului militarilor de frunte, al specialiștilor de clasă și al „subunităților de frunte”. Multe grupe, plutone, companii dețin acest titlu de mai mulți ani la rînd.

În activitatea de pregătire militară și politică, de creștere a capacității de luptă a unităților și marilor unități, de întărire continuă a ordinii și disciplinei militare, de creștere a conștiinței politice, un rol de seamă îl au consiliile politice, comitetele de partid, organizațiile de partid și cele de U.T.M. Conținutul prin-

Unități de infanterie moto se deplasează spre obiectiv

o acordă trecutului de luptă al armatei romine pentru libertatea și independența patriei și îndeosebi a eroismului cu care ea a luptat, împreună cu armata sovietică, pentru eliberarea țării de sub jugul fascist, a contribuției pe care a adus-o la zdrobirea Germaniei hitleriste.

În zilele glorioase ale lui august 1944, formațiunile de luptă patriotice și unități militare au participat cu însuflețire la înlăturarea insurecției armate antifasciste, inițiată, organizată și condusă la victorie de Partidul Comunist Român, eliberînd Bucureștiul și împrejurimile sale, regiunile centrale de sud-est, sud și sud-vest ale țării. Cu aceeași însuflețire ostașii romini au continuat lupta alături de glorioasa armată sovietică pentru izgonirea trupelor hitleriste de pe teritoriul patriei și mai departe, pe teritoriul Ungariei și Cehoslovaciei, pînă la victoria finală asupra Germaniei fasciste. În slujba acestui război drept, România și-a pus toate forțele și resursele sale.

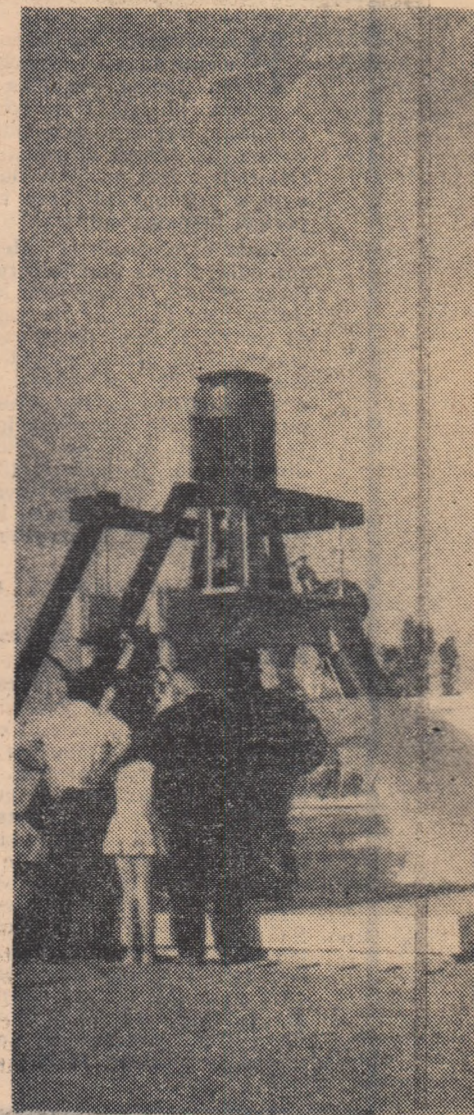
Înlăcărata de dreptate cauzei pentru care lupta, bucurîndu-se de sprijinul întregului popor, dînd dovadă de un eroism fără seamăn, timp de mai bine de 8 luni, armata romină, cu un efectiv însumînd peste 360 000 de oameni, a pătruns peste 1 000 km în dispo-

cipal al muncii acestora îl constituie asigurarea cunoașterii și înlăturării de către militari a politicii înțelepte a Partidului Muncitoresc Român.

Influența puternică a muncii de partid din armată se manifestă în hotărîrea militarilor de toate gradele de a urca noi trepte în pregătirea lor, de a fi în pas cu dezvoltarea impetuoasă a tehnicii și științei militare. În anii puterii populare în forțele noastre armate s-au format minunați comandanți, lucrători politici, ofițeri de stat major, ingineri și specialiști care conduc cu pricepere procesul de instruire și educare a efectivelor. A crescut considerabil numărul ofițerilor absolvenți ai Academiei militare generale sau ai altor institute de învățămînt superior, al inginerilor și tehnicienilor de înaltă calificare.

Sărbătorind Ziua Forțelor Armate ale Republicii Populare Romine, militarii armatei noastre, devotați cu trup și suflet intereselor poporului român își exprimă hotărîrea neclintită de a străjui cu fermitate independența și suveranitatea patriei socialiste și împreună cu militarii celorlalte armate ale statelor socialiste participante la Tratatul de la Varșovia, ale tuturor statelor socialiste, cauza socialismului și păcii în lume.

EXPOZIȚIA REALIZĂRILOR ECONOMIEI NAȚIONALE

Uzinele diverse dotate n

PE MĂRI

Privește, cititorule, o hartă a lumii și mută-ți în degetul, privirile și gândurile spre răsărit, spre apele albastre ale Oceanului Pacific. Că isprăvi nenumărate nu le-a fost martor oceanul care se întinde dincolo de insulele japoneze și care nave nu le-a umplut oceanul pîntecele cu marea bogăție — peștele ?

Și iată că pentru prima oară, anul acesta, în nemuritoare împărăție a lui Neptun, au pescuit vase romine. Cu câteva luni în urmă marinarii și pescarii romini au preluat de la unul din șantierele navale Osaka-Japonia cele două vase pescărești, construite aici pentru țara noastră : „Constanța” și „Galați”. Cele două vase — „pionierii pescuitului nostru oceanic” cum au fost denumite — au pescuit „Constanța” în apele Noii Zeelande, iar „Galați” în apele reci ale Mării Bering din nordul Oceanului Pacific.

Comandanții celor două vase, Nicolae Milu și Viorel Orban au însemnat cu emoție în jurnalele de bord, ziua și ora celei dintîi coboriri a traulerului (marele năvod cu o deschidere a gurii de 60 metri) în apele oceanice : „Constanța” a început pescuitul în apropierea Noii Zeelande în ziua de 25 martie 1950, la orele 8 dimineața ; pescarii de pe „Galați” au aruncat pentru prima oară traulerul în dimineața zilei de 26 martie, nu departe de lanțul insulelor Aleutine.

Merită să stai de vorbă cu marinarii și pescarii romini pe cele două vase care au străbătut la un loc aproape 50 000 mile marine pentru a-și îndeplini misiunea credințată. Nicolae Costache îți va povesti despre condiționalul „botez” cu apă de ocean pe care traulerul să-l suporte toți cei care trec pentru prima oară la ecuatorului, Abdul Murad își va aduce aminte de experiențele și de rechini prinși în trauler o dată cu peștii. Radiotelegrafistul Cornel Simionescu va retrăi clipele pline de încordare ale cicloanelor întimpinate cu sărăci și curaj de toți. Căpitanul de rangul III, Ion Bocu se va emoționa relatînd căldura cu care au fost primiți marinarii și pescarii la Wellington, capitala principalului port al îndepărtatei Noii Zeelande, ca membri ai primului echipaj românesc care a acostat vreodată pe aceste locuri...

Dar amintirea cea mai puternică din îndepărtatele călătorii au adus-o echipajele în uriașele magice frigorifere ale vaselor : peste 2 700 000 kg pește.

Peștele o dată prins și sortat a fost trecut prin operație de congelare rapidă la minus 40—41 de grade. Pentru a înțelege ce înseamnă aceasta e de aj

UN EVENIMENT DE SEAMA

Statul nostru de democrație populară cinstește, prin manifestări deosebite, împlinirea a 100 de ani de la înființarea învățământului superior artistic românesc. E un eveniment de seamă care umple inimile noastre de o mare mândrie și bucurie și care ne oferă din plin, o dată mai mult, prilejul unor interesante evocări și discuții. Laolaltă, profesori și studenți ai Institutului de artă teatrală și cinematografică I. L. Caragiale (s-a organizat o sesiune specială de comunicări) comentează cu însuflețire, în aceste zile festive, drumul parcurs în cei 100 de ani de învățământ artistic din țara noastră.

La 6/19 octombrie 1864 au luat naștere, pe baza unui regulament special, Conservatoarele de muzică și declamațiune din București și Iași, ca rezultat al sprijinului pe care l-a acordat Al. Odobescu, ministrul Instrucțiunii din timpul domniei lui Al. I. Cuza. După cum se știe, primele școli române de teatru apăruseră în urmă cu câteva decenii (e vorba de Școala filarmonică de la București, condusă de Eliade Rădulescu și C. Aristia și de Conservatorul filarmonic-dramatic de la Iași, condus de Gh. Asachi), ele jucind un rol preponderent în formarea de mai târziu a învățământului nostru artistic pe baze temeinice.

La sărbătorirea unui veac de învățământ teatral ne aducem aminte, cu pioasă recunoștință, de marii animatori ai scenei românești, de minunatii dascăli care au fost Matei Millo, Ștefan Vellescu, C. I. Nottara și Aristizza Romanescu și apoi Ion Livescu, Nicolae Soreanu, Ion Manolescu, Lucia Sturdza Bulandra, V. Mazimilian și alții alții.

Studenții Institutului de artă teatrală și cinematografică I. L. Caragiale, cercetează cu dragoste, cu interes, trecutul de glorie al învățământului nostru, pregătind o expoziție care să illustreze prin stampe și fotografii

strădaniile depuse de acești mari înaintași pentru ridicarea pe o treaptă superioară a teatrului românesc. Ei se bucură din plin de condițiile excelente create de regimul democrat-popular, răspunzând prin rezultate excepționale la învățatură, grijii permanente ce li se poartă

În institutul nostru domnește o atmosferă cu adevărat sărbătorească în întimpinarea acestui mare eveniment. Studenții anului IV repetă pe scena studioului noi piese ce se montează în cinstea acestei sărbători. Așteptăm să primim oaspeți: profesori, studenți, actori, directori de teatre, din multe orașe ale țării, cărora le vom oferi posibilitatea să viziteze cele câteva zeci de săli ale Institutului nostru, amenajate cu scene speciale, să facă cunoștință cu laboratoarele de machiaj, machete, fotoproiecție, cu cel rezervat experiențelor de vorbire și mișcare scenică, să pozească în amfiteatrul institutului cu o capacitate de 120 locuri. Și, bineînțeles, vom invita pe oaspeții noștri în studioul experimental, unde studenții își găsesc un timp atât de folositor de activitate.

Vor fi desigur întâlniri de neuitat care vor vorbi, o dată în plus, despre realizările învățământului nostru artistic, despre imensul sprijin ce i s-a acordat și i se acordă în anii puterii populare, despre grija continuă a partidului și guvernului pentru artiștii-cetățeni de miine.

Sărbătorim un veac de învățământ artistic cu sentimentul mândriei pentru tot ceea ce s-a înfăptuit și cu angajamente concrete pentru izbînzii tot mai mari, pe drumul de rodnică și frumoasă ascensiune pe care îl străbatem.

COSTACHE ANTONIU
Artist al poporului, rector al
Institutului de artă teatrală și
cinematografică I. L. Caragiale

DUNĂRE, DUNĂRE...

Franză clătinată-n vînt
Tu mă-ndemni mereu să cînt
Despre oameni despre grîne
Arîmînd în cîmp a piînă,
Despre munți cu frunzi, în soare
Despre șopot de izvoare,
Și mereu eu voi cînta
Cît va curge Dunărea.
Dunăre cu apă lină
Inima de dor mi-e plină
Cînd văd cum au înflorit
Pe pămîntul însorit
Florile prieteniei
Ca și holdele cîmpiei
Dunăre cu apă multă
Te oprește și ascultă
Cum din munți și prin vilcele
Vin la vale sprintenele
Unde limpezi ca vioara
Din amurg și pină seara
Și-ți sărută undele
Undele căruntele...
Volburată Dunăre
Cale făr-de pulbere,
Astăzi ai întinerit
Și ți-e valul însorit
Și-n curînd cu unda ta
Zărilor vei lumina.
Crește-n soare nou Bîcaz
Dunării zidim baraj.
Dunăre apă vioară,
A ieșit o veste-n țară
Că tu porți în unda ta
Cea mai lucitoare stea.
Vom răpi-o-nfaptul serii
S-o punem pe fruntea țării.

Cules de GH. ANGHELA-
CHE ȘERBARU din comuna
Arsache, raionul Giurgiu.

București prezintă
pe care astăzi sînt
cultăți socialiste din
cultură

OCEANE

ne gîndim că cel mai mare ger în țara noastră s-a
registrarat în iarna anului 1942 cînd la Bod lingă
așov au fost măsurate minus 38,5 grade.

Inghetaț tun, peștele a trecut apoi la păstrare sub
forma unor calupuri turtite, numite brichete, la o tem-
peratură de minus 27 grade pînă la sosirea lui în
ță. Un amănunt: inginerii frigotehniști Adrian
Arariu și Ion Varlam, care au grijă de instalațiile
refrigerice, au primit de la tovarășii lor de pe vase
reclă de „Moș Gerilă”.

O brichetă de pește inghetaț cîntărește 8—10 kg.
cea mai mare parte a peștelui e păstrat sub formă de
pește — fără cozi și capete, fără piele, oase și mărun-
te. Toate operațiile de preparare a peștelui pentru
inghetaț se fac de către mașini speciale aflate pe bor-
duri vaselor. Capetele, cozile, oasele nu se aruncă însă
apoi în ocean. Tot la bordul vaselor se găsește o
mașină de făină de pește. Alte mașini storc din rămă-
șițele peștilor grăsimea, fabricînd ulei. Iată, așadar,
în afară de hrană din cea mai gustoasă, pescarii
ne aduc din ocean furaje prețioase pentru zootehnie...
Pești cu nume ciudate — thay, cod, cambulă, sta-
rid, baracadă, cu forme dintre cele mai diverse —
peștele sabie, chefal roșu, pești trăind în oceane și
șeri îndepărtate, au făcut cunoștință cu îndemînarea
pescarilor noștri și s-au supus voinței lor. Cît de
mare s-a dovedit a fi această îndemînare o arată fap-
tul că au fost zile în care într-un singur pescuit s-au
obținut la bord pînă la 50 000 kg de pește.

— Eroism ?

— Nu ne-am gîndit la asta — ne-a spus Foma An-
toni, unul din pescari, în timp ce vasul, uriaș pescă-
resc care a primit botezul oceanului, ancora în drep-
tul marilor depozite frigorifice. Nu ne-am făcut de-
dicatoria.

Pe catargul cel mai înalt al vaselor flutura steagul
roșu. Iar pe un alt catarg juca în vînt un steag avînd
senate valuri și un pește săltînd din oceanul al-
bastru: a luat ființă în țara noastră o nouă ramură
a economiei naționale: pescuitul oceanic.

Pe o scurtă dar binecunoscută odihnă pionierii
pescuitului oceanic vor apuca din nou calea mărilor
pentru a aduce patriei noi cantități de pește.

Mult succes băieți, în viitoarele voastre călătorii
cître bogățiile de pește ale oceanului !

EMIL DRAGU

Traulerul Galați, în rada portului Galați, descărcînd prima
„recoltă” de pește.

ROLUL FRUNZEI ÎN NUTRIȚIA PLANTEI

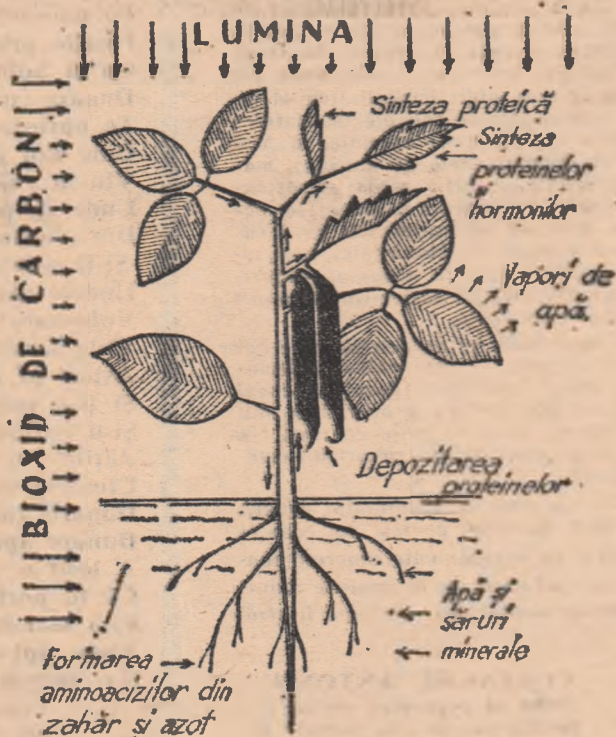
Din cele mai vechi timpuri oamenii s-au întrebat cum se hrănesc plantele, ce fel de hrană folosesc ele, de unde și cum și-o procură. Răspunsurile la aceste întrebări au fost felurite de-a lungul veacurilor. Astfel, la romani și greci, de pildă, era răspândită părerea că plantele se hrănesc cu pământ, părere care s-a transmis apoi și la oamenii din Evul Mediu. Mai târziu, pe la finele secolului al XVI-lea, învățatul belgian Van Helmont ajunge, pe baza unei experiențe, la concluzia că plantele s-ar hrăni numai cu apă. Cercetările ulterioare au arătat însă că și părerea acestui învățat e numai în parte adevărată, pentru că, de pildă, plante ținute cu rădăcinile numai în apă de ploaie mureau în scurtă vreme. Dacă în apa de ploaie se adăugau însă anumite săruri (de potasiu, calciu, magneziu etc.) plantele continuau să trăiască. Astfel s-a făcut dovada că plantele folosesc pe lângă apă și cantități mici de săruri, pe care în mod normal le iau prin rădăcinile lor, din pământ.

Rămânea de lămurit însă rolul frunzei în nutriția plantelor. Meritul de a fi clarificat această problemă a revenit învățatului elvețian Senebier (la începutul secolului al XIX-lea). Expunând la lumină

plante de apă, în borcane de sticlă umplute cu apă din fântină, Senebier a observat că de pe suprafața lor se elimină niște bășicuțe gazoase care întrețin arderea. Mai târziu s-a stabilit că aceste bășicuțe sînt formate din oxigen. În alte experiențe, același învățat a constatat că plantele de apă nu elimină deloc bășicuțe gazoase la lumină, dacă ele sînt ținute în apă de fântină fiartă. În felul acesta, Senebier ajunge la ideea că plantele elimină oxigen în locul unei alte substanțe absorbite din apă și care se găsește numai în apa nefiartă. Această substanță s-a dovedit a fi bioxidul de carbon (CO_2), gaz care nu întreține arderea.

Ceva mai târziu s-a demonstrat că și plantele terestre (cele care cresc pe pământ) folosesc și ele pentru nutriția lor bioxidul de carbon din aer. Cer-

cetările au mai scos, de asemenea, în evidență și faptul că între procesul hrănirii plantelor cu bioxid de carbon și lumina solară este o strînsă legătură. Plante verzi, bunăoară, ținute la întuneric, mor, după cîteva zile, prin infometare, cu toate că au la dispoziție, în aer, suficient bioxid de carbon. La lumină însă, acest lucru nu se întîmplă. De aici și concluzia că energia solară este absolut necesară hrănirii plantelor-verzi cu bioxid de carbon din aer sau din apă.

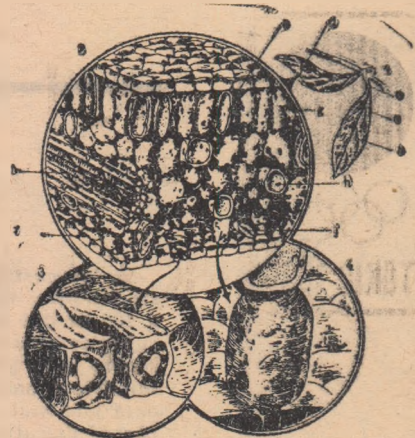
Cercetările făcute în continuare de către oamenii de știință au precizat că transformarea bioxidului de carbon în substanțe organice are loc numai în organele verzi ale plantelor și în special în frunză. S-au mai adus dovezi de netăgăduit că frunzele sînt adevărate uzine vii în care se prepară hrana plantelor, „urina” care funcționează consumînd energia luminii solare.

Să ne oprim puțin asupra unei frunze. Privind la microscop, limbul, partea lătită, de culoare verde, susținută de o codiță (petiol), observăm la suprafața lui o mulțime de pori (stomate). Cu ochiul liber, la suprafața limbului vedem numeroase vinișoare ramificate: nervurile, formate din țevișoare, care nu sînt altceva decît continuarea celor din tulpină și rădăcină. Acestea servesc la transportul

sevei brute, compusă din apă și din sărurile minerale absorbite din pământ de către rădăcini. Limbul este alcătuit din numeroase cămăruțe (celule) conținînd o materie vie, în care plutesc niște corpuscule de formă turțită (cloroplastele), cloroplastele cuprind o substanță verde, numită clorofilă. Această substanță are proprietatea de a capta energia luminii solare, pe care frunza o folosește la asimilarea carbonului din bioxidul de carbon. Din combinarea bioxidului de carbon (care a pătruns în frunze prin porii acestora) a apei și a sărurilor minerale și sub influența energiei solare absorbită de clorofilă, în cloroplaste se formează substanțe organice. Principalele substanțe rezultate din acest proces, numit fotosinteză, sînt: zaharurile simple (glucoza), zaharurile complexe, ca amidonul, proteinele sau albuminoidele și altele. Ele înglobează energie solară, sub formă transformată, și anume energie chimică. Ele sînt deci energetice.

O bună parte din substanțele produse în frunză este întrebuințată pe loc pentru creșterea frunzei. O altă parte, sub forma așa-numitei seve elaborate, părăsește frunzele fiind transportată spre diferitele organe ale plantei, pentru creștere, respirație ș.a. Cea mai mare parte din aceste substanțe se depozitează însă, ca într-o adevărată magazie, în fructe, în unele rădăcini, în unele tulpini etc.

Iată cum oamenii de știință au lămurit modul în care se hrănesc plantele verzi, arătînd că ele își fabrică singure hrana organică din substanțele minerale, lucru pe care nu-l pot face alte viețuitoare (animalele, oamenii sau plantele lipsite de culoarea

ALCĂTUIREA UNEI FRUNZE:

1. — Frunză văzută cu ochiul liber: a — limbul, partea lătită a frunzei; b — nervurile; c — petiolul sau codița cu care este prinsă frunza de ramură; d — locul din care s-a luat secțiunea. 2. — Structura internă a frunzei văzută la microscop: e — epiderma superioară; f — epiderma inferioară; g — celule alungite din țesutul palisadic; h — celulele țesutului lacunar; i — vasele conducătoare (nervura); j — celule stomatice situate printre celulele din epiderma inferioară. 3. — O stomată mult mărită: se văd cele două celule stomatice cu cloroplaste (de formă ovală) în interiorul lor și cu spațiul dintre aceste celule, numit osteolă. 4. — O celulă din țesutul lacunar, mult mărită: în interiorul ei se văd niște corpi de formă ovală, care sînt cloroplastele.

verde). Prin această însușire, plantele verzi asigură, direct sau indirect, hrana celorlalte viețuitoare de pe pământ. Mai trebuie spus că ele asigură, totodată, menținerea neschimbată a compoziției actuale a atmosferei, prin producerea oxigenului și a bioxidului de carbon.

Prof. dr. H. CHIRILEI
Institutul Agronomic „N. Bălcescu”

Sfatul medicului

M A S T I T A

Cîte rele nu ți se pot întîmpla dacă ești cumva certat cu igiena!

— Bat-o vina de igienă, de cînd te naști și pînă mori trebuie să fii mereu curat.

Omul civilizat are nevoie de apă, săpun, prosop curat, rufărie, haine curate și aceasta zilnic. Educația sanitară ne face să înțelegem de cite neplăceri ne putem feri păstrînd curățenia. Uneori igiena se impune și altfel. Spun asta, amintindu-mi cît a avut de suferit o tină femeie, devenită mamă de curînd. La 2-3 săptămîni după naștere mama des-

pre care vorbim a observat că unul din sîni s-a mărit ca volum și a devenit dureros, ceea ce a determinat-o să nu-și suporte propriul copil la sîn. La un moment dat a început să aibă dureri la sînul respectiv chiar atunci cînd mișca brațul de aceeași parte. Pielea sînului s-a înroșit și din mamelon (sfîrcul sînului) a început să se scurgă un lichid gălbui (lapte amestecat cu puroi). Pe deasupra a făcut frisoane, febră (38° - 39°) și o stare generală proastă. Speriată, s-a prezentat la noi, cerîndu-ne sfaturi și... ajutor. După examen, i-am explicat că suferea de „mastită”.

Boala este o infecție a sînului care apare cu predilecție în perioada de alăptare. Vina o poartă mai întîi mîinile murdare ale tinerei mame în timpul alăptării. Microbii de pe mîinile murdare sau din gura copilului pătrund în glanda mamară prin mamelon, care prezintă fisuri sau chiar ulcerări, datorită supțului și astfel se produce infecția.

Bineînțeles că tinăra mamă a suferit o operație chirurgicală. După aceea au urmat neplăcutele pansamente, injecțiile cu penicilină și altele. Cea mai mare suferință pentru ea a fost însă aceea că nu și-a mai putut alăpta copilul pe cale naturală din sînul bolnav.

Ce s-ar fi întîmplat dacă mastita ar fi fost de ambele părți?

Cum spuneam, această persoană curioasă „igiena” își viră nasul peste tot. Astfel, la o mamă tinăra ea impune o riguroasă spălare a mîinilor înainte de alăptare. Înainte de fiecare supt, spălarea serioasă cu apă și săpun a mamelonului și a zonei învecinate, după care urmează o dezinfecție cu soluție forte slabă de acid boric sau ceai de mușetel. Orice rănire sau fisură care intervine la sîn din cauza supțului trebuie imediat tratată și pansată. Tratamentele sînt indicate de medic și tinăra mamă trebuie să țină bine seama de ele. În caz contrar, își expune și copilul unor boli deosebit de periculoase.

Dr. M. GHEORGHIU

UN ALAMBIC ÎN STOMAC

La numai 21 de ani, japonezul Ohishi suferea de intoxicație alcoolică, cu toate că, după afirmațiile lui, nu bea alcool niciodată. Dar nimeni nu l-a crezut. Patronul său (Ohishi era instalator) îl considera drept un alcoolic cronic și-l traba ca atare. Șase medici care l-au consultat pe Ohishi l-au considerat și ei un bețiv incorrigibil.

Văzînd că nici medicii nu-l pot lămuri ce se întîmplă cu el, Ohishi a început să se observe singur. După un anumit timp, el constată că se îmbăta numai după ce mîncă o oarecare cantitate de piine și cartofi.

Cu această constatare s-a prezentat la un medic de la Universitatea Sapporo, care i-a descoperit cauza intoxicației. Cînd Ohishi avea vîrsta de 19 ani a suferit un accident și i s-a făcut o operație la intestine. În urma operației, s-a format o pungă în care s-a instalat un soi de ciupercă (Candida albicans) care provoca fermentarea piinii și cartofilor, producînd, astfel, al-

Magazin științific

coolul. Ohishi era în permanență sub influența alcoolului produs în acea pungă.

Cînd cauza a fost descoperită, Ohishi, „alcoolicul cronic”, a fost foarte repede vindecat prin desființarea acestui „alambic” din intestinul său.

CARNE DE BALENĂ

Oamenii de știință de la Institutul ucrainean de cercetări științifice în domeniul industriei de conserve Odesa, consideră carnea de balenă la fel de bună ca și cea de vită.

În cazul cînd cărnii de balenă i se adaugă o anumită cantitate de ortofosfat și făină de soia, ea își pierde mirosul specific și de-

vine moale. De asemenea, prin adăugarea de glutaminatriu, se ameliorează gustul.

Carnea de balenă conține o cantitate însemnată de mioglobină care îi imprimă o culoare roșie închisă neobișnuită. Pentru a elimina acest neajuns, carnea este decolorată prin tratament chimic.

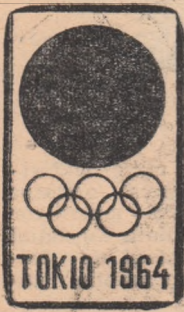
La Institutul menționat mai sus au fost realizate peste 10 feluri de conserve din carne de balenă.

ACUMULATOR DE FRIG

Un inginer din R.D.G. a propus recent un acumulator de frig, care s-a experimentat cu succes.

Este vorba de un pachet, închis ermetic, umplut cu o materie specială, a cărei compoziție nu a fost deocamdată, dată publicității. Pachetul poate fi folosit în călătorii, excursii, atunci cînd se cumpără alimente, poate fi luat împreună cu micul dejun la lucru, pentru ca mîncarea să rămînă proaspătă și gustoasă.

Pachetul poate fi încărcat în repetate rînduri.

NOI SUCCESE ALE SPORTIVILOR ROMÎNI LA TOKIO!

De drept începem aceste rânduri cu cea mai mare și, pentru noi, cea mai plăcută surpriză găzduită de stadionul olimpic Național din Tokio, în ziua de 16 octombrie: splendida victorie la aruncarea suliței a româncei Mihaela Peneș, elevă în clasa a XI-a a școlii medii nr. 35 din București.

Intr-o probă în care marele favorite erau sportivele sovietice Ozolina și Gorșakova, talentata noastră junioară — Mihaela are numai 17 ani — și-a depășit propriul record cu 5 metri, aruncând din prima încercare (o încercare care va rămâne fără îndoială înscrisă în istoria marilor performanțe atletice) 60,54 metri! 75 000 de japonezi au rămas uluiți de această senzațională performanță, sentiment pe care probabil l-au încercat și adversarele Mihaelei care în toate celelalte aruncări n-au reușit să se apropie de acest rezultat.

Așadar țara noastră a câștigat a doua medalie de aur. Pentru a doua oară de la începutul Jocurilor Olimpice s-a intonat imnul Republicii Populare Române iar steagul patriei noastre a fluturat, acolo, în capitala niponă, la zece mii de kilometri depărtare de Carpați, pe cel mai înalt catarg.

Șirul medaliilor cucerite de către sportivii noștri nu s-a oprit însă aici.

Atleta Lia Manoliu, discobolă de frunte a atletismului mondial de peste zece ani, a confirmat, încă o dată, ridicata sa valoare cucerind medalia de bronz.

O puternică impresie au lăsat spectatorilor japonezi luptătorii români care, sub cupola impunătoarei săli Komazawa, au făcut cinste școlii românești de lupte clasice cucerind trei medalii olimpice. Una de argint, prin Bularca, și două de bronz prin Cernea și Pîrvulescu.

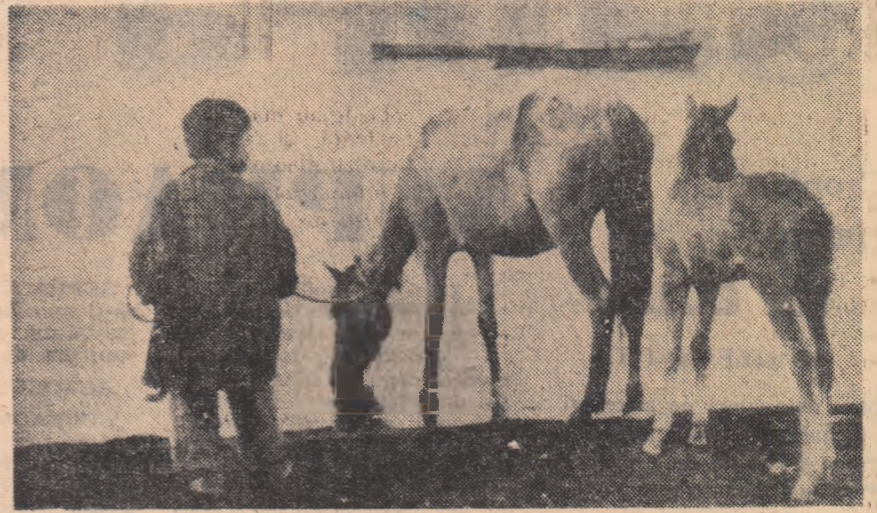
Tirul ne-a adus de asemenea satisfacția cuceririi unei medalii. Este vorba de Ion Trîpșa, care cu performanța de 591 puncte, a întrecut vechiul record olimpic la proba de pistol viteză, fiind clasat pe locul II în ierarhia celor mai buni trăgători din lume, cucerind astfel medalia olimpică de argint.

Azi, pe undele lacului Sagami, „Flotila” românească de caiaciști și canoșiști a cucerit nu mai puțin de cinci medalii olimpice.

Hilde Lauer și Andrei Igorov au sosit pe locul doi, la probele de caiac simplu fete și respectiv canoe simplu băieți, obținând medaliile de argint, iar caiaciștii Vernescu, la simplu, Vernescu-Turcaș-Sciotnic-Cuciuc, la formația de patru și în sfârșit Lauer-Sideri, la dublu feminin, au sosit pe locul trei cucerind medaliile de bronz.

Deși specialiștii consideră că echipajele de caiac-canoe românești ar fi trebuit să obțină — date fiind ultimele lor performanțe de la campionatele mondiale de la Jajce-Iugoslavia — rezultate superioare în finalele olimpice, nu este mai puțin adevărat că aceste cinci medalii reprezintă totuși un succes, ele ridicând la 12 numărul medaliilor olimpice cucerite până azi de către sportivii noștri la Jocurile Olimpice de la Tokio.

M. POPESCU

La vârsta când ar trebui să stea pe băncile școlii, mulți copii mexicani sînt nevoiți să trudească pentru alții...

Realități mexicane

Un desen al pictorului mexican F. Mora, intitulat „Muncile cimpului”, înfățișează un țăran cu fața senină, cu minile cărămizii suflecate, cu gulerul larg deschis, și pe cap cu o pălărie cu borurile întinse — un țăran căruia nu-i lipsește aerul de eleganță. Acest desen, ca și cel care înfățișează întoarcerea țăranilor de la cîmp, îți sugerează ideea unei existențe tihnite în satele mexicane. Alte documente, însă, care se referă tot la populația rurală din această țară din America Centrală, arată că 3 000 000 de țărani nu posedă nici o brazdă de pământ, iar un mare număr de familii nu stăpinesc — socotit în medie pe gospodărie — decît cîteva hectare, în timp ce un număr restrîns de latifundiați au acaparat cîmpii de mare întindere și fertilitate. Senatorul Tomas Vivas — și ca el mii de alți moșieri — stăpînește în statul Chihuahua peste 15 000 hectare de pământ, cu toate că constituția Mexicu-

lui prevede că nimeni nu poate avea o proprietate mai mare de 800 hectare. Unii dintre latifundiați, însă, mai dețin proprietăți care ajung pînă la 100 000 hectare.

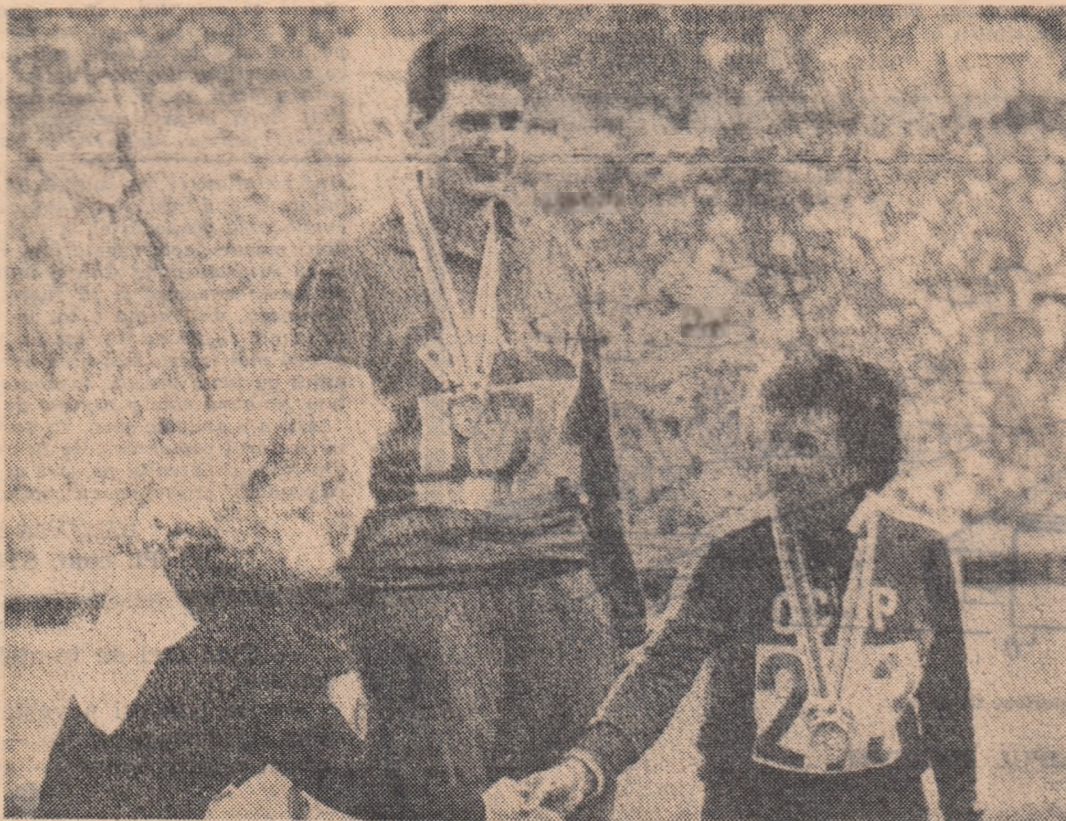
Concentrarea pămînturilor în mîinile a cîtorva mii de mari moșieri a nemulțumit și continuă să nemulțumească marea masă a țăranimii muncitoare din Mexic. Țărănimia de aici are o veche tradiție de luptă pentru pămînt. Începută acum o jumătate de secol, această luptă a fost condusă de cei mai iubiți reprezentanți ai oamenilor muncii de la sate. Unul dintre aceștia este Emiliano Zapata, fiu de țăran, care de mic copil a muncit alături de părinții săi pe pămînturile moșierilor, cunoscînd viața de lipsuri și mizerie a țăranimii și învățînd să urască pe exploataorii și asupritorii oamenilor muncii de pe ogoare. Tânăr fiind, în primăvara anului 1910, Emiliano Zapata, împreună cu un grup de prieteni, a ocupat pămînturile moșierului din satul Anenecuilco și le-a împărțit țăranilor. Aceasta a marcat începutul revoluției țărănești din Mexic. Un an mai târziu, în martie 1911, Zapata, a condus în statul Morelos insurecția armată împotriva dictaturii lui Porfirio Diaz; sub conducerea lui Zapata a luat ființă Armata de eliberare din sud, care număra cîteva mii de oameni. Printre tovarășii lui de luptă pentru o soartă mai bună a țăranilor se numără și Pancho Villa. Lupta condusă de acești fii ai țăranimii mexicane s-a desfășurat după un plan întocmit de Zapata, numit „planul Ayla” care prevedea trecerea în mîinile țăranilor și ale comunităților sătești a tuturor pămînturilor acaparate de moșieri de la țărani și proclama confiscarea unei treimi din suprafața marilor moșii. Totodată „planul Ayla” prevedea și confiscarea moșiiilor stăpînite de aceia care s-ar fi împotrivit traducerii lui în viață — moșii care urmau să fie împărțite țăranilor.

Țărănimia, condusă de Zapata, a trecut la înfăptuirea acestui plan; unele din punctele cuprinse în el au fost ulterior înscrise în constituția Mexicului, care a fost adoptată în anul 1917. Lupta pentru înfăptuirea reformei agrare sub lozincă „Pămînt și libertate” a însuflețit mase tot mai mari de țărani. Ea a înregistrat unele succese, cunoscînd totodată și nenumărate jertfe. Moșierii au reușit să ucidă pe Emiliano Zapata și Pancho Villa, dar n-au reușit să înăbușe lupta țărănimii mexicane pentru pămînt.

Din rîndurile țăranilor au răsărit alți conducători curajoși ca, de pildă, Ruben Jaramillo din satul Tlaquiltepana, statul Morelos. În februarie 1961, el a condus vreo 5 000 de țărani cu care a ocupat circa 40 000 hectare de pămînt moșieresc din districtele Michana și Guari. Toată suprafața ocupată de țărani a fost împărțită între ei. Moșierii deposedați au pus la cale uciderea lui Ruben Jaramillo, a soției și fiilor lui, crimă pe care au reușit s-o înfăptuiască cu complicitatea organelor polițienești. Dar uciderea lui Ruben Jaramillo, ca și a lui Zapata și Villa, nu a intimidat pe țărani mexicani, nu i-a abătut de la drumul luptei pentru realizarea unei reforme agrare radicale.

De aceea, în satele mexicane nu poate fi vorba de o existență tihnită, cum ar reieși din desenele pictorului F. Mora, ci de o mișcare, de o luptă continuă pentru ca pămîntul să devină al celor ce-l muncesc.

R. SANDU

Mihaela Peneș pe podiumul învingătorilor.

Ambasadoarele sportului românesc la Tokio: Yoli și Mihaela. (Văzute de Neagu RĂDULESCU)

Satiră și umor

Cronica
rimată

LA CULES

de ȘTEFAN TITA

Stau de-avalma pe ciorchini
Struguri cu desagii plini...
Parcă-s lacrimi de rășină...
Parcă-s boabe de lumină...
Fete și băieți, grămadă,
Se întrec într-o brigadă
Și auzi un fecioraș.
— Pot să mă socot fruntaș
Că eu n-am cules din vie
Numai struguri razachie,
Ci-am cules cu ei o dată
Și un strugure de fată...

Se adună în budăi
O licoare de vâpăi
Și-un ulcior face ocol :
Pleacă plin și vine gol
Și iar vine și iar pleacă
Și, din gură-n gură, seacă...
Sare-atuncia un ghiduș :
— Să vă spun una acuș !
La izvor, orice ulcior
Nu merge de multe ori,
Dar la must, vede oricine,
Că el merge mult și bine !

Și cum curge-n butii mustul,
De departe îi simt gustul :
Cu aroma-i minunată
El, la figurat, mă-mbată
Și de el cind mă apropii
Mă imbată dar... la propria...

Vinuri fine, parfumate
Vor porni prin lume toate
Adunând prin expoziții
Premii noi și... achiziții.
Un butuc de viță veche
Imi șoptește la ureche :
— La așa bogat tezaur
Și medaliile-s de-aur !

SUPRAOMUL

Încă din copilărie mă întrebam cum poate să a-rate un supraom. Pe atunci mi-l inchipuiam, evident, cu o înfățișare cu totul deosebită de a oamenilor obișnuiți, cu puteri aproape supranaturale. Mărturisesc că nici mai târziu, cind am crescut și m-am făcut mare, nu am reușit să-mi fac o imagine exactă despre supraomeni. Noțiunea aceasta exista în mintea mea învăluită cu multe ceturi de mister. Am impresia chiar că și mulți alți cititori și-au făcut în această privință o imagine falsă. Iată de ce am fost cum nu se poate mai bucuros cind mi s-a oferit ocazia să cunosc în carne și oase un supraom, adică să-l văd de aproape și să stau de vorbă cu el. Pentru aceasta a fost de ajuns să merg într-o comună (nu spun care) din Dobrogea și, o dată ajuns, să întreb unde se află biblioteca sătească. Ducindu-mă la bibliotecă, am întâlnit-o, firește, pe bibliotecară. Ea arăta, la prima vedere, la fel ca toți oamenii. Vorbea la fel ca noi, se mișca, era potrivită de statură și purta o îmbrăcăminte obișnuită. Mă uitam la ea și nu-mi venea să cred că am în fața ochilor un supraom, pentru că ea era, după cîte mi s-a spus, supraomul pe care îl căutam. Trebuie să fie un secret la mijloc, mi-am zis, secret care mie îmi scapă. În scopul de a afla secretul, am început cu supraomul respectiv următoarea convorbire :

AUTORUL : Vă mărturisesc de la bun început că sint extrem de curios să vă cunosc. Doream de mult să stau de vorbă cu un supraom. Spuneți-mi, cum vă simțiți în această postură ?

SUPRAOMUL : Asta am să-ți spun la sfîrșit, acum întreabă-mă altceva. De pildă, cum am ajuns supraom.

AUTORUL : Exact.

SUPRAOMUL : La început nu am fost supraom. La început, am fost o simplă bibliotecară. Într-o zi am fost aleasă secretară a comisiei de femei. O muncă interesantă și frumoasă. O făceam cu plăcere. Apoi am fost aleasă membră în comitetul executiv al cooperativei. Din această clipă mi-am dat seama că nu mai sint om, că încep să devin altceva. Nu știam încă ce. Curind după aceasta am fost aleasă membră în comitetul executiv al sfatului popular. Aveam, deci, pe lingă funcția mea, trei sarcini obștești. Mi-am dat seama că am devenit un supraom.

AUTORUL : Și nu s-a opus nimeni din sat ?

SUPRAOMUL : Nu numai că nu s-a opus nimeni, dar am primit și felicitări. „Bravo, mi s-a zis, acum, pentru că ești supraom, ia să mai primești niște sarcini. Un supraom, dacă nu are cel puțin șase sarcini, înseamnă că nu mai e supraom“. Și imediat m-am trezit că sint, pe lingă toate celelalte, membră în consiliul de conducere al căminului cultural și propagandistă. Aveam deci șase sarcini.

AUTORUL : Bănuiesc că aveți un stil propriu de a rezolva lucrurile.

SUPRAOMUL : Nu de a rezolva, ci de a incurca. Un om normal nu ar putea să incurce atît de perfect treburile ca un supraom. De pildă, la ședința comisiei de femei, iau cuvîntul în problemele sfatului popular și invers, în aceeași

zi mi se întîmplă să particip la două ședințe sau chiar trei.

AUTORUL : Cum reușiți ?

SUPRAOMUL : Simplu. Le convoc pe toate în aceeași clădire. La o ședință țin referatul, la una particip la discuții, și la alta trag concluziile. Oamenii nu înțeleg nimic, dar știind că sint supraom și că fac foarte multe lucruri deodată nu se mai miră.

AUTORUL : Și acum, întreabarea pe care v-o pusesem la început. Cum vă simțiți ?

SUPRAOMUL : La început am făcut o ușoară astenie. Dar mi-am revenit, adică m-am obișnuit. Acum pot

spune că am o mare dexteritate în rezolvarea oricăror sarcini. În curind, am să cer să fiu și președinta asociației sportive, a comisiei de împăciuire și responsabilă gazetei de perete.

AUTORUL : V-aș ruga ca în clipa cind reușiți să obțineți această performanță să mă anunțați și pe mine. Aș vrea să vă mai văd.

SUPRAOMUL : Cu plăcere.

AUTORUL : Pesemne că atunci veți deveni un hiper-supraom. La revedere. Probabil că aveți treabă.

SUPRAOMUL : Nu, azi am o zi ușoară ; trebuie să particip doar la patru ședințe, la două consfătuiri, să fac un inventar, trei referate, o dare de seamă, un...

Îngrozit, am luat-o la fugă. La marginea satului m-am oprit să răsflu. În clipa aceea am auzit vocea supraomului :

— ...și o situație statistică pentru raion !

ION BAIESU

P. S. Cine o recunoaște pe eroina noastră este rugat să ne comunice. Pot fi semnalati și supraomeni de sex masculin. Îi vom ajuta să găsească leacul revenirii la normal.

SCRISOARE DESCHISĂ

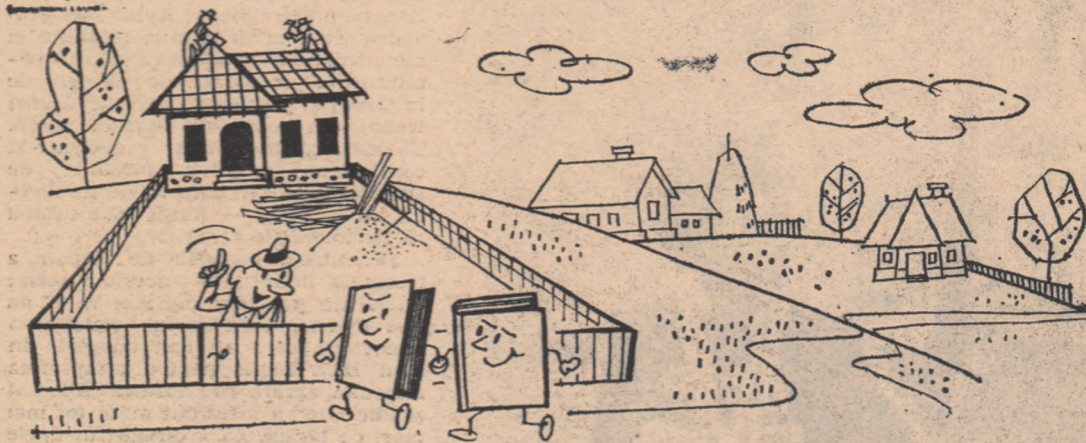
Către președintele G.A.C. Greaca
Dragă nene președinte,

Subsemnata Bălțata, de profesie vacă, domiciliată în grajdul gospodăriei colective, sint infuriată ca un taur din cauza lipsei de omenie cu care sint tratată, deoarece mă mănîncă pielea în părțile posterioare, care eu n-am țesală ca să mă autoservec la scărpinat, și nici pe palele înfășate cu îngrășăminte organice (ca să nu zic bălegar) nu-mi face plăcere să mă culc mereu, fiindcă așa ceva nu se mai poartă ca așternut, fiind demodate, ori eu sint o ființă delicată, d-aia nu-mi plac nici coceni pe care mi-i tot aruncă, sub formă de snopi uscați, îngrijitorul, care eu l-aș servi cu o copită pentru acest meniu lipsit de variație, însă mă simt slabă în fața ciomagului pe care el îl folosește pentru mărirea producției de lapte, de-aceea vă scriu această plîngere verbală, dorind să aflați că eu sint sănătoasă tun, care sănătate v-o doresc și dumneavoastră, la toată conducerea gospodăriei, și mai aflați că dacă nu luați măsuri lacto-vegetariene cit mai urgent, eu și cu suratele mele sintem hotărîte să divorțăm de dumneavoastră și să fugim de la Greaca la Mironesti, deși acolo e tot un drac, adică idem ca la noi și-am da din lac în puș, așa că ce rost are să mai trăim, mai bine pornim „în corpore“, adică cu toată cîreada la abator și ne facem salam, de bună voie și nesilite de nimeni.

Atît am avut de spus, de aceea strig : „Trăiască sectorul zootehnic... de la celelalte gospodării din raionul Oltenița pe care ar trebui să le luați ca model !“ și semnez cu copita mea proprie,

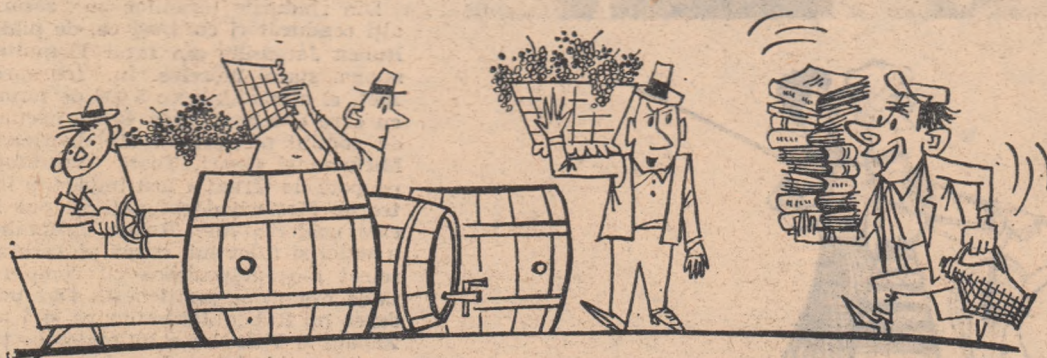
BĂLȚATA INTRISTATA
Pt. conf. STELIAN FILIP

Indemnul „Nici o casă fără cititor“
a prins viață în tot mai multe sate.

— Să știți !! Cum termin casa, vă și poftesc în ea !...

LA TIMPUL POTRIVIT

BIBLIOTECARUL : — Am venit ! Ca să nu mai spuneți c-a trecut anul fără să fac nici o bibliotecă volantă !...

Desene de NIC, NICOLAESCU

G — Cum faci de te-nțelegi atît de bine cu nevasta ?

— De cite ori nevastă-mea și cu mine sintem de aceeași părere — am eu dreptate, cind avem păreri opuse — are ea dreptate.

L

Intr-o expoziție :

— Ai pus invers tabloul care reprezintă un răsărit de soare.

U

— Nu-i nimic. O să scriem sub el : „Apus de soare“.

M

— Echipa de teatru a început spectacolul de un sfert de oră, așa că intrați încet în sală.

E

— De ce ? Așa repede au adormit spectatori ?

Tatăl : — De ce plîngi, Ionele ?

Ionel : — Am căzut azi dimineață și m-am lovit.

Tatăl : — Și plîngi abia acum ?

Ionel : — Păi dacă dimineață nu erai acasă să-mi dai doi lei ca să tac !